Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Sjette Afdeling)

19. juni 2025 *

[Tekst berigtiget ved kendelse af 29. september 2026]

»[Som berigtiget ved kendelse af 29. september 2026] Præjudiciel forelæggelse – forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme – direktiv (EU) 2015/849 – artikel 3, nr. 11), litra a) – person, der er en nær samarbejdspartner til en politisk eksponeret person – definition – artikel 45, stk. 1 og 8 – forpligtede enheder, der indgår i en koncern – deling af oplysninger inden for denne koncern – anvendelse af beslutninger truffet af en anden forpligtet enhed, der er en del af nævnte koncern – artikel 14, stk. 5 – vedvarende overvågning af kundekredsen, som påhviler de forpligtede enheder – artikel 11, litra d) – skærpede kundekendskabsprocedurer med hensyn til udbydere af spiltjenesters kunder«

I sag C-509/23,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af administratīvā rajona tiesa (distriktsdomstol i forvaltningsretlige sager, Letland) ved afgørelse af 7. august 2023, indgået til Domstolen den 8. august 2023, i sagen

»Laimz« SIA

mod

Izložu un azartspēļu uzraudzības inspekcija,

har

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling),

sammensat af Domstolens vicepræsident, T. von Danwitz, som fungerende formand for Sjette Afdeling, dommerne A. Kumin (refererende dommer) og I. Ziemele,

generaladvokat: P. Pikamäe,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

* Processprog: lettisk.

efter at der er afgivet indlæg af:

– »Laimz« SIA ved zvērināta advokāta palīgs E. Jonins,

– den lettiske regering ved J. Davidoviča, K. Pommere og I. Romanovska, som befuldmægtigede,

– den finske regering ved A. Laine og M. Pere, som befuldmægtigede,

– Europa-Kommissionen ved G. Goddin, I. Naglis og G. von Rintelen, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 2, stk. 1, artikel 3, nr. 9), og artikel 3, nr. 11), litra a), artikel 3, nr. 12) og 15), artikel 8, stk. 2, artikel 11, litra d), artikel 14, stk. 5, og artikel 45 stk. 1 og 8, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (EUT 2015, L 141, s. 73), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/843 af 30. maj 2018 (EUT 2018, L 156, s. 43) (herefter »direktiv 2015/849«).

2 Denne anmodning er blevet fremsat i forbindelse med en tvist mellem »Laimz« SIA, udbyder af spiltjenester, og Izložu un azartspēļu uzraudzības inspekcija (styrelsen for kontrol og tilsyn med lotterier og hasardspil, Letland) (herefter »tilsynskontoret«) vedrørende en økonomisk sanktion, som dette selskab er blevet pålagt for overtrædelser af de nationale bestemmelser om forebyggelse af hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme.

Retsforskrifter

EU-retten

3 1., 4., 21., 22., 30.-33. og 35. betragtning til direktiv 2015/849 har følgende ordlyd:

»(1) [...] Hvidvask af penge, finansiering af terrorisme og organiseret kriminalitet er fortsat væsentlige problemer, som bør håndteres på EU-plan. Ud over en videreudvikling af strafferetlige foranstaltninger til bekæmpelse heraf på EU-plan er en målrettet og forholdsmæssig forebyggelse af anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme nødvendig og kan give supplerende resultater.

[...]

(4) Hvidvask af penge og finansiering af terrorisme foregår ofte i international kontekst. Foranstaltninger, som udelukkende træffes på nationalt plan eller endog på EU-plan uden hensyntagen til koordinering og samarbejde på internationalt plan, vil kun få meget begrænsede virkninger. De foranstaltninger, som Unionen træffer på dette område, bør derfor være forenelige med og mindst lige så strenge som andre forholdsregler, der træffes i de internationale fora. Unionen bør ved sin indsats fortsat tage særligt hensyn til [anbefalingerne fra Den Finansielle Aktionsgruppe (the Financial Action Task Force, »FATF«)] og instrumenter fra andre internationale organer, som er aktive inden for bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme. For at gøre bekæmpelsen af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme mere effektiv bør de relevante EU-retsakter, hvis det er relevant, afstemmes med de internationale standarder om forebyggelse af hvidvask af penge samt finansiering af terrorisme og masseødelæggelsesvåben, der blev vedtaget af FATF i februar 2012 (»de reviderede anbefalinger fra FATF«).

[...]

(21) Det giver anledning til bekymring, at spilsektorens tjenesteydelser anvendes til at hvidvaske udbyttet fra kriminelle handlinger. For at begrænse de risici, der er forbundet med spiltjenester, bør det ved dette direktiv pålægges udbydere af spiltjenester, der frembyder højere risici, at gennemføre kundekendskabsprocedurer for enkelttransaktioner på 2 000 EUR og derover. Medlemsstaterne bør sikre, at forpligtede enheder anvender den samme tærskel på indkassering af gevinster, i forbindelse med indsatser, herunder ved køb og ombytning af spillejetoner, eller begge dele. Udbydere af spiltjenester med fysiske lokaler såsom kasinoer eller spillehuse bør sikre, at kundekendskabsprocedurer, som gennemføres ved indgangen til lokalerne, kan sættes i forbindelse med de transaktioner, kunderne foretager i lokalerne. I tilfælde af en dokumenteret lav risiko bør medlemsstaterne dog have mulighed for at undtage visse spiltjenester fra nogle af eller alle kravene fastsat i dette direktiv. En medlemsstats brug af en undtagelse bør kun overvejes under meget begrænsede og behørigt begrundede omstændigheder, og når risiciene for hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme er lave. Sådanne undtagelser bør underlægges en specifik risikovurdering, der også tager hensyn til de relevante transaktioners grad af sårbarhed. De bør indberettes til [Europa-Kommissionen]. I risikovurderingen bør medlemsstaterne oplyse, hvordan de har taget hensyn til alle relevante resultater i rapporterne fra Kommissionen inden for rammerne af den supranationale risikovurdering.

(22) Risikoen for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme er ikke ens i alle tilfælde. Derfor bør der anvendes en holistisk risikobaseret tilgang. Den risikobaserede tilgang er ikke ensbetydende med, at medlemsstaterne og de forpligtede enheder indtager en ubehørigt eftergivende holdning. Den indebærer, at der gøres brug af evidensbaseret beslutningstagning, således at der bedre kan fokuseres på de risici for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, som Unionen og de personer, som driver forretningsaktiviteter i Unionen, konfronteres med.

[...]

(30) Risici er i sig selv variable størrelser, og de kan, enten alene eller sammen, øge eller mindske de mulige risici og har derfor betydning for det rette omfang af de forebyggende foranstaltninger, f.eks. kundekendskabsprocedurerne. I nogle tilfælde bør der derfor anvendes skærpede kundekendskabskrav, og i andre tilfælde kan lempede kundekendskabskrav være passende.

(31) Det bør erkendes, at der i visse situationer er større risiko for hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme. Selv om alle kunders identitet og forretningsprofil bør fastlægges, er der tilfælde, hvor der er behov for særligt strenge kundekendskabs- og kontrolprocedurer.

(32) Dette gælder navnlig forbindelser med personer, der beklæder eller har beklædt vigtige offentlige hverv i Unionen eller internationalt [...]. Sådanne forbindelser kan udsætte finanssektoren for betydelige risici, navnlig med hensyn til omdømme og retligt set. De internationale bestræbelser på at bekæmpe korruption berettiger også til øget opmærksomhed omkring sådanne personer og til gennemførelse af passende skærpede kundekendskabsprocedurer over for personer, som har eller har haft et højerestående offentligt hverv i hjemlandet eller udlandet, og omkring fremtrædende personer i internationale organisationer.

(33) Kravene vedrørende politisk eksponerede personer [(herefter »PEP'er«)] er af forebyggende og ikke strafferetlig karakter og bør ikke fortolkes som en stigmatisering af [PEP'er] som personer, der deltager i kriminelle aktiviteter. At afvise forretningsforbindelser med en [PEP] alene på baggrund af, at det fastslås, at denne er en [PEP], er i strid med bogstav og ånd i dette direktiv og i de reviderede FATF-anbefalinger.

[...]

(35) For at undgå, at gentagne kundekendskabsprocedurer fører til forsinkelser og ineffektivitet, bør det med forbehold af passende sikkerhedsforanstaltninger være tilladt for forpligtede enheder at modtage nye kunder, som er identificeret andetsteds. Benytter en forpligtet enhed sig af tredjemand, bør det endelige ansvar for gennemførelsen af kundekendskabsprocedurerne påhvile den forpligtede enhed, som kunden modtages i. Tredjemanden eller den person, som har præsenteret kunden, bør også, for så vidt hans relation til kunden er omfattet af direktivet, fortsat selv være ansvarlig for overholdelsen af dette direktiv, herunder kravene om at indberette mistænkelige transaktioner og opbevare registreringer.«

4 Dette direktivs artikel 1, stk. 1, er affattet således:

»Dette direktiv har til formål at forebygge anvendelse af Unionens finansielle system til hvidvask af penge og finansiering af terrorisme.«

5 Nævnte direktivs artikel 2, stk. 1, bestemmer:

»Dette direktiv gælder for følgende forpligtede enheder:

[...]

3) følgende fysiske eller juridiske personer under udøvelsen af deres erhverv:

[...]

f) udbydere af spiltjenester.

[...]«

6 Samme direktivs artikel 3 fastsætter:

»I dette direktiv forstås ved:

[...]

9) »[PEP]«: en fysisk person, der har eller har haft et højerestående offentligt hverv, hvilket omfatter:
   a) statschefer, regeringschefer, ministre og viceministre eller assisterende ministre
   b) parlamentsmedlemmer eller medlemmer af tilsvarende lovgivende organer
   c) medlemmer af politiske partiers styrelsesorganer
   d) højesteretsdommere og medlemmer af forfatningsdomstole og af andre højtstående retsinstanser, hvis beslutninger kun er genstand for yderligere prøvelse under ekstraordinære omstændigheder
   e) medlemmer af revisionsretter og af bestyrelser for centralbanker
   f) ambassadører, chargés d'affaires og højtstående officerer i de væbnede styrker
   g) medlemmer af statsejede virksomheders administrative, ledende eller kontrollerende organer
   h) direktører, vicedirektører og bestyrelsesmedlemmer eller personer med tilsvarende hverv i en international organisation.

Ingen af de offentlige hverv omhandlet i litra a)-h) omfatter embedsmænd på mellemniveau eller lavere niveau

[...]

11) »personer, der er kendt som nære samarbejdspartnere«
   a) fysiske personer, som vides at have fælles reelt ejerskab af juridiske enheder eller juridiske arrangementer eller på anden måde har nære forretningsforbindelser med en [PEP]
   b) fysiske personer, der som de eneste har reelt ejerskab af en juridisk enhed eller et juridisk arrangement, som vides at være oprettet til de facto-fordel for en [PEP]

12) »øverste ledelse«: en embedsmand eller ansat med tilstrækkeligt kendskab til instituttets risikoeksponering over for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme og med tilstrækkelig anciennitet til at træffe beslutninger med indvirkning på dets risikoeksponering, som ikke i alle tilfælde behøver være et bestyrelsesmedlem

13) »forretningsforbindelse«: et forretningsmæssigt, erhvervsmæssigt eller kommercielt forhold, som er knyttet til en forpligtet enheds erhvervsvirksomhed, og som på det tidspunkt, hvor kontakten etableres, forventes at være af en vis varighed

14) »spiltjenester«: en tjeneste, som indebærer, at der gøres en indsats med penge i hasardspil, herunder spil med et element af færdigheder, f.eks. lotteri, kasinospil, pokerspil og væddemål, som udbydes på en fysisk lokalitet eller ved hjælp af forskellige midler på afstand, ved hjælp af elektroniske midler eller anden kommunikationsfremmende teknologi og efter individuel anmodning fra en tjenestemodtager

15) »koncern«: en gruppe virksomheder, som består af en modervirksomhed, dens dattervirksomheder og de enheder, hvori modervirksomheden eller dens dattervirksomheder besidder en kapitalinteresse, samt virksomheder, der er forbundet på en måde som omhandlet i artikel 22 i [Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU af 26. juni 2013 om årsregnskaber, konsoliderede regnskaber og tilhørende beretninger for visse virksomhedsformer, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF (EUT 2013, L 182, s. 19)]

[...]«

7 Artikel 8 i direktiv 2015/849 foreskriver:

»1. Medlemsstaterne sikrer, at forpligtede enheder træffer passende foranstaltninger til at identificere og vurdere deres risici for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, idet der tages højde for risikofaktorer, herunder risikofaktorer relateret til kunder, lande eller geografiske områder, produkter, tjenesteydelser, transaktioner eller leveringskanaler. Disse foranstaltninger skal stå i et rimeligt forhold til de forpligtede enheders art og størrelse.

2. De risikovurderinger, der er omhandlet i stk. 1, skal dokumenteres, holdes opdateret og stilles til rådighed for de relevante kompetente myndigheder og de berørte selvregulerende organer. De kompetente myndigheder kan beslutte, at der ikke stilles krav om individuelle dokumenterede risikovurderinger, hvis de specifikke risici i forbindelse med sektoren er klare og forståelige.

3. Medlemsstaterne sikrer, at forpligtede enheder har politikker, kontroller og procedurer til effektiv begrænsning og styring af de risici for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, som identificeres på EU-niveau, i medlemsstaterne og i forpligtede enheder. Politikker, kontroller og procedurer skal stå i et rimeligt forhold til de forpligtede enheders art og størrelse.

4. De politikker, kontroller og procedurer, der er omhandlet i stk. 3, omfatter:

a) udarbejdelse af interne politikker, kontroller og procedurer, herunder en model for praksis ved risikohåndtering, for kundekendskabskrav, indberetning, opbevaring af registreringer, intern kontrol, kontrol med overholdelsen af de relevante forskrifter herunder, hvis det er hensigtsmæssigt i forhold til forretningsaktiviteternes omfang og art, udnævnelse af en compliance officer på ledelsesniveau, og screening af ansatte

b) en uafhængig revisionsfunktion til at teste interne politikker, kontroller og procedurer, jf. litra a), hvis det er hensigtsmæssigt i forhold til forretningsaktiviteternes omfang og art.

5. Medlemsstaterne kræver, at forpligtede enheder indhenter den øverste ledelses godkendelse af de politikker, kontroller og procedurer, som de indfører, og at de overvåger med og skærper eventuelt de trufne foranstaltninger.«

8 Dette direktivs artikel 11 har følgende ordlyd:

»Medlemsstaterne sikrer, at forpligtede enheder gennemfører kundekendskabsprocedurer i følgende tilfælde:

a) når de etablerer forretningsforbindelser

[...]

d) for så vidt angår udbydere af spiltjenester, i forbindelse med indkasseringen af gevinster, ved indsatsen eller begge dele, når de udfører transaktioner på mindst 2000 EUR, hvad enten transaktionen gennemføres på én gang eller som flere operationer, der ser ud til at være indbyrdes forbundet

[...]

f) når der er tvivl om, at tidligere indhentede oplysninger om kundens identitet er korrekte eller tilstrækkelige.«

9 Det nævnte direktivs artikel 13, stk. 1, 2 og 4, bestemmer:

»1. Kundekendskabsprocedurer omfatter følgende:

a) identifikation af kunden og kontrol af kundens identitet på grundlag af dokumenter, data eller oplysninger indhentet fra en pålidelig og uafhængig kilde, herunder elektroniske identifikationsmidler, relevante tillidstjenester, jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 910/2014 [af 23. juli 2014 om elektronisk identifikation og tillidstjenester til brug for elektroniske transaktioner på det indre marked og om ophævelse af direktiv 1999/93/EF (EUT 2014, L 257, s. 73)], eller enhver anden sikker form for fjernidentifikationsproces eller elektronisk identifikationsproces, der er reguleret, anerkendt, godkendt eller accepteret af de relevante nationale myndigheder

b) identifikation af den reelle ejer og gennemførelse af rimelige foranstaltninger for at kontrollere dennes identitet, således at den forpligtede enhed med sikkerhed ved, hvem den reelle ejer er, herunder, for så vidt angår juridiske personer, truster, selskaber, fonde og tilsvarende juridiske arrangementer, gennemførelse af rimelige foranstaltninger for at undersøge kundens ejer- og kontrolstruktur. [...]

c) vurdering og eventuelt indhentning af oplysninger om forretningsforbindelsens formål og tilsigtede beskaffenhed

d) vedvarende overvågning af forretningsforbindelsen, herunder undersøgelse af transaktioner, der gennemføres som led i forretningsforbindelsen, for at sikre, at transaktionerne er i overensstemmelse med den forpligtede enheds eller personens viden om kunden og forretnings- og risikoprofilen, herunder om nødvendigt midlernes oprindelse, samt ajourføring af dokumenter, data eller oplysninger.

[...]

2. Medlemsstaterne sikrer, at forpligtede enheder anvender alle de kundekendskabskrav, der er fastsat i stk. 1. De forpligtede enheder kan imidlertid bestemme disse procedurers omfang på et risikobaseret grundlag.

[...]

4. Medlemsstaterne sikrer, at forpligtede enheder kan godtgøre over for kompetente myndigheder eller selvregulerende organer, at procedurerne er hensigtsmæssige i betragtning af de risici for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, der er konstateret.«

10 Direktivets artikel 14, stk. 5, er affattet som følger:

»Medlemsstaterne pålægger forpligtede enheder at gennemføre kundekendskabsprocedurer, ikke blot over for alle nye kunder, men også over for eksisterende kunder på passende tidspunkter på et risikobaseret grundlag, eller når en kundes relevante omstændigheder ændrer sig, eller når den forpligtede enhed i løbet af det relevante kalenderår er juridisk forpligtet til at kontakte kunden med henblik på at undersøge enhver relevant oplysning vedrørende den eller de reelle ejere, eller hvis den forpligtede enhed har haft en sådan forpligtelse i henhold til Rådets direktiv 2011/16/EU [af 15. februar 2011 om administrativt samarbejde på beskatningsområdet og om ophævelse af direktiv 77/799/EØF (EUT 2011, L 64, s. 1)].«

11 Artikel 20 i direktiv 2015/849 bestemmer:

»Ved transaktioner eller forretningsforbindelser med [PEP'er] pålægger medlemsstaterne ud over de kundekendskabsprocedurer, der er fastsat i artikel 13, forpligtede enheder:

a) at råde over hensigtsmæssige risikostyringssystemer, herunder risikobaserede procedurer til at afgøre, om kunden eller kundens reelle ejer er en [PEP]

b) at anvende følgende foranstaltninger ved forretningsforbindelser med [PEP'er]:
   i) at indhente den øverste ledelses godkendelse ved etablering eller videreførelse af forretningsforbindelser med sådanne personer
   ii) at træffe passende foranstaltninger til at fastslå kilden til den formue og de midler, der er omfattet af forretningsforbindelserne eller transaktioner med sådanne personer
   iii) at gennemføre skærpet vedvarende overvågning af sådanne forretningsforbindelser.«

12 Dette direktivs artikel 23 foreskriver, at de i direktivets artikel 20 og 21 omhandlede foranstaltninger også finder anvendelse på [PEP'ers] familiemedlemmer eller »personer, der er kendt som deres nære samarbejdspartnere«.

13 Nævnte direktivs artikel 45, stk. 1 og 8, fastsætter:

»1. Medlemsstaterne pålægger forpligtede enheder, som er en del af en koncern, at gennemføre koncernens politikker og procedurer, herunder politikker for databeskyttelse og politikker og procedurer for udveksling af oplysninger inden for koncernen, med det formål at bekæmpe hvidvask af penge og finansiering af terrorisme. Disse politikker og procedurer gennemføres effektivt i filialer og majoritetsejede datterselskaber i medlemsstaterne og tredjelande.

[...]

8. Medlemsstaterne sikrer, at det er tilladt at udveksle oplysninger inden for koncernen. Oplysninger, der indberettes til [den finansielle efterretningsenhed (FIU)], om, at midler mistænkes for at være udbytte fra kriminelle handlinger eller for at være forbundet med finansiering af terrorisme, udveksles inden for koncernen, medmindre FIU'en anviser andet.«

Lettisk ret

14 Noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas un terorisma un proliferācijas finansēšanas novēršanas likums (lov om forebyggelse af hvidvask af penge, finansiering af terrorisme og nuklear spredning) af 17. juli 2008 (*Latvijas Vēstnesis*, 2008, nr. 116) (herefter »forebyggelsesloven«) blev ændret med henblik på gennemførelsen af direktiv 2015/849.

15 Artikel 1 i denne lov bestemmer i den affattelse, der finder anvendelse på de faktiske omstændigheder i hovedsagen følgende:

»I denne lov forstås ved:

[...]

2^{1}) koncern: en gruppe af juridiske personer eller retlige konstruktioner
a) som omfatter et moderselskab og dets datterselskab samt retlige konstruktioner, hvori moderselskabet eller datterselskabet har en kapitalandel

[...]

8^{1}) øverste ledelse: bestyrelsen, hvis en sådan forefindes, eller administrator, en leder eller en ansat, der konkret er udnævnt af bestyrelsen, som har et tilstrækkeligt kendskab den forpligtede enheds risikoeksponering over for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme og nuklear spredning, og som indtager en tilstrækkeligt høj stilling i ledelsen til at kunne træffe beslutninger med indvirkning på denne enheds eksponering over for nævnte risici

[...]

18) en [PEP]: en person, der beklæder eller har fået tildelt et vigtigt offentligt hverv i Republikken Letland, i en anden medlemsstat eller i et tredjeland, herunder de øverste statslige embedsmænd, ledere af statslige (eller kommunale) forvaltningsenheder, regeringschefer, ministre (viceministre eller assisterende viceministre, hvis en sådan stilling findes i det pågældende land), statssekretærer eller andre højtstående embedsmænd i regeringen eller i en statslig (eller kommunal) forvaltningsenhed, parlamentsmedlemmer eller medlemmer af lignende lovgivende organer, medlemmer af politiske partiers styrende organer (råd), dommere ved forfatningsdomstole, højesteretter eller ved retsinstanser på andre niveauer (medlemmer af retsinstanser), medlemmer af de øverste kontrolorganers (revision) administrative eller ledelsesmæssige organer, medlemmer af centralbankers bestyrelser eller direktioner, ambassadører, chargés d'affaires, højtstående officerer i de væbnede styrker, medlemmer af offentlige virksomheders administrations- eller ledelsesorganer, ledere (direktører, vicedirektører) og medlemmer af bestyrelsen i en international organisation, eller personer, der har en tilsvarende stilling i organisationen

[...]

18^{2}) en nær samarbejdspartner til en [PEP]: en fysisk person, der vides at have forretningsforbindelser eller andre nære forbindelser med en af de personer, der er omhandlet i denne artikels nr. 18 [...]«

16 Nævnte lovs artikel 3 med overskriften »Lovens anvendelsesområde« fastsætter i stk. 1-2[1]:

»1. Personer er forpligtede enheder i henhold til denne lov, såfremt de udøver økonomiske aktiviteter eller erhverv som:

[...]

7) arrangører af lotterier og hasardspil

[...]

2. Forpligtede enheder, som er en del af en koncern, gennemfører koncernens politikker og procedurer, herunder politikker for behandling af fysiske personers oplysninger og politikker og procedurer for deling af oplysninger inden for koncernen, med det formål at bekæmpe hvidvask af penge og finansiering af terrorisme og nuklear spredning. Disse politikker og procedurer på koncernniveau gennemføres ligeledes effektivt i filialer og i de forpligtede enheders majoritetsejede datterselskaber i medlemsstaterne og tredjelande.

2[1]) Forpligtede enheder, der er en del af en koncern, sikrer på koncernniveau, at strukturelle enheder med ansvar for compliance, revision eller bekæmpelse af hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme og nuklear spredning har adgang til de oplysninger fra filialer og datterselskaber, der er nødvendige for udførelsen af disse funktioner, herunder oplysninger om kunder, konti og betalinger.«

17 Samme lovs artikel 10 med overskriften »Udpegelse af medarbejdere, der er ansvarlige for overholdelse af kravene i denne lov« foreskriver i stk. 1:

»Forpligtede enheder, som er juridiske personer, udpeger en eller flere medarbejdere (personer, der er ansvarlige for overholdelse af kravene vedrørende bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme og nuklear spredning), navnlig blandt de ledende medarbejdere, som har beføjelse til at træffe beslutninger, og som er direkte ansvarlige for overholdelsen af kravene i denne lov og for udveksling af oplysninger med den kompetente tilsyns- og kontrolmyndighed [...]«

18 Forebyggelseslovens artikel 11 med overskriften »Kundekendskabskrav« bestemmer i stk. 1:

»Den forpligtede enhed skal gennemføre kundekendskabsprocedurer:

1) forud for etableringen af en forretningsforbindelse

[...]

4) når den forpligtede enhed, der arrangerer lotterier og hasardspil, foretager en transaktion med en kunde for et beløb på 2 000 EUR eller mere, herunder hvis kunden vinder, køber midler til deltagelse i spil eller lotterisedler, eller veksler udenlandsk valuta til dette formål, uanset om denne transaktion gennemføres på én gang eller i form af flere indbyrdes forbundne transaktioner

[...]«

19 Denne lovs artikel 11[1] med overskriften »Kundekendskabsprocedurer og risikofaktorer« fastsætter i stk. 1, 2, 6 og 7:

»1. Kundekendskabsprocedurer er en række risikovurderingsbaserede foranstaltninger, hvorved den forpligtede enhed:

1) skal identificere kunden og kontrollere de indhentede identifikationsoplysninger

[...]

5) sikre, at de dokumenter, personoplysninger og øvrige oplysninger, som er indsamlet i forbindelse med kundekendskabsprocedurerne, opbevares, vurderes regelmæssigt og ajourføres under hensyntagen til de iboende risici mindst hvert femte år.

2. Ved fastlæggelsen af omfanget af og fremgangsmåden ved kundekendskabsprocedurer samt regelmæssigheden af gennemgangen af dokumenter, personoplysninger og øvrige oplysninger, der er indhentet i forbindelse med kundekendskabsprocedurer, tager den forpligtede enhed hensyn til risici for hvidvask af penge, finansiering af terrorisme og nuklear spredning i forbindelse med kunden, dennes bopælsland (forretningssted), kundens økonomiske eller personlige aktiviteter, de anvendte tjenesteydelser og produkter og deres forsyningskæder samt de gennemførte transaktioner.

[...]

6. Når den forpligtede enhed etablerer en forretningsforbindelse, indhenter og dokumenterer den på grundlag af en vurdering af risikoen for hvidvask af penge, finansiering af terrorisme og nuklear spredning oplysninger om forretningsforbindelsens formål og dens påtænkte karakter, herunder de tjenesteydelser, som kunden har til hensigt at anvende, antallet og omfanget af de planlagte transaktioner, typen af den økonomiske eller personlige aktivitet, inden for rammerne af hvilken kunden vil anvende tjenesteydelserne, og, hvor det er relevant, kundens midlers oprindelse og oprindelsen af de aktiver, der kendetegner kundens finansielle situation.

7. Den forpligtede enhed anvender kundekendskabsprocedurer ikke kun ved etableringen af en forretningsforbindelse, men også i løbet af denne (herunder for eksisterende kunder) efter en risikobaseret tilgang [...]«

20 Den nævnte lovs artikel 25 med overskriften »Forretningsforbindelser med en [PEP], et familiemedlem til en [PEP] eller en person, der er en nær samarbejdspartner til en [PEP]« foreskriver i stk. 2:

»Den forpligtede enheds interne kontrolsystem, der er baseret på en risikovurdering, giver mulighed for at fastslå, at en kunde, der ikke er en [PEP] eller et familiemedlem til en [PEP] eller en nær samarbejdspartner til en [PEP], på tidspunktet for etableringen af en forretningsforbindelse, bliver en sådan person efter etableringen af forretningsforbindelsen.«

21 Samme lovs artikel 29 med overskriften »Anerkendelse og accept af resultaterne af en kundeundersøgelse« bestemmer i stk. 1:

»Kreditinstitutter og finansieringsinstitutter kan anerkende og acceptere resultaterne af en kundeundersøgelse for så vidt angår overholdelsen af de foranstaltninger, der er fastsat i denne lovs

artikel 11[1], stk. 1, nr. 1-3, som foretages af kreditinstitutter og finansieringsinstitutter fra medlemsstater eller tredjelande, forudsat at alle følgende betingelser er opfyldt: [...].«

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

22 Laimz er et selskab, der er etableret i Letland, og hvis erhvervsmæssige aktivitet består i at arrangere penge- og hasardspil. Selskabskapitalen i dette selskab ejes 100% af »Optibet« SIA, der ligeledes er et selskab med begrænset ansvar, der er etableret i Letland, og hvis erhvervsmæssige aktivitet ligeledes består i at arrangere penge- og hasardspil. Disse to selskaber er en del af Enlabs AB-koncernen, der har hjemsted i Sverige. Det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at Laimz er en forpligtet enhed som omhandlet i forebyggelsesloven, som har til formål at gennemføre direktiv 2015/849.

23 Den 2. marts 2020 indgik Optibet, som havde indgået en aftale med et selskab med henblik på, at dette selskab skulle forsyne Optibet med offentliggjorte og offentligt tilgængelige oplysninger vedrørende risikovurdering og risikostyring i forhold til kravene i forebyggelsesloven, en aftale med Laimz, i henhold til hvilken Optibet påtog sig at fremsende Laimz de samme oplysninger med henblik på at sikre den mest effektive ressourceanvendelse og en ensartet overholdelse af kravene i denne lov blandt denne koncerns selskaber.

24 Den 23. august 2021 begyndte Laimz at levere interaktive spiltjenester til en kunde, der tidligere var kunde hos Optibet (herefter »den i hovedsagen omhandlede kunde«).

25 Den 31. januar 2022 iværksatte Laimz skærpede kundekendskabsprocedurer over for denne kunde, idet selskabet på grundlag af kundens spillevaner og størrelsen af vedkommendes væddemål samt på grundlag af de oplysninger, som Optibet havde fremsendt vedrørende den pågældende, mens vedkommende var Optibets kunde, anmodede kunden om yderligere oplysninger. I denne sammenhæng anvendte Laimz ligeledes en beslutning af 27. marts 2020 truffet af et medlem af Optibets øverste ledelse om opretholdelse af forholdet til kunden.

26 I løbet af februar og marts 2022 foretog inspektionskontoret en kontrol hos Laimz. I den rapport, der blev udarbejdet efter denne kontrol, anførte denne institution, at Laimz i 2020, i 2021 og i 2022 ikke havde identificeret nogen forretningsforbindelser med personer, der var nære samarbejdspartnere til PEP'er, og at Laimz for så vidt angik den i hovedsagen omhandlede kunde ikke havde foretaget en undersøgelse af den pågældende, efter at tærsklen på 2 000 EUR var nået den 26. august 2021, med henblik på at anmode om oplysninger om den pågældendes indtægtskilder, størrelsen heraf og det planlagte spillebudget eller for at fastlægge vedkommendes status som en nær samarbejdspartner til en PEP og for at kontrollere oplysningerne i offentligt tilgængelige databaser med henblik på at identificere yderligere risikofaktorer.

27 Ved afgørelse af 15. juni 2022 pålagde tilsynskontoret Laimz en bøde på 52 263,90 EUR svarende til 5% af den realiserede nettoomsætning i 2020 med den begrundelse, at dette selskab hverken havde gennemført det interne kundekontrolsystem korrekt eller havde foretaget en undersøgelse af kunderne. Tilsynskontoret fandt, at det nævnte selskab burde have foretaget vurderingen af den i hovedsagen omhandlede kunde selvstændigt og uafhængigt og ikke burde have lagt en vurdering foretaget af et andet selskab, i det foreliggende tilfælde Optibet, til grund. Tilsynskontoret henviste også til om den omstændighed, at denne kunde blev anset for at være en nær samarbejdspartner til en PEP, eftersom denne kunde på samme tidspunkt som denne PEP udøvede funktioner som medlem af en sammenslutnings ledelsesorgan.

28 Den 18. juli 2022 anlagde Laimz sag til prøvelse af denne afgørelse ved administratīvā rajona tiesa (distriktsdomstol i forvaltningsretlige sager, Letland), som er den forelæggende ret. Til støtte for dette søgsmål gjorde Laimz gældende, at selskabet var berettiget til at anvende de oplysninger, som det havde modtaget fra Optibet i henhold til den aftale af 2. marts 2020, der er nævnt i denne doms præmis 23, og de beslutninger, som sidstnævnte selskabs ledelse havde truffet, og til at anvende dem på sine egne forretningsforbindelser med den i hovedsagen omhandlede kunde.

29 Laimz foreholdt i øvrigt inspektionskontoret, at det med henblik på at konkludere, at denne kunde var en nær samarbejdspartner til en PEP, blot havde baseret sig på deres fælles tilhørsforhold til den samme sammenslutning uden at foretage en individuel og udførlig vurdering.

30 Til sit forsvar bemærkede inspektionskontoret, at forebyggelsesloven ikke indeholdt bestemmelser om deling af kundeoplysninger med et andet selskab, som fritog modtageren af de omhandlede oplysninger fra at opfylde af sine retlige forpligtelser. Det fremhævede endvidere, at da den i hovedsagen omhandlede kunde havde etableret en forretningsforbindelse med Laimz, bragte kunden sin forretningsforbindelse med Optibet til ophør, således at Laimz ikke længere kunne anvende de oplysninger, som Optibet havde indhentet.

31 I denne sammenhæng er den forelæggende ret i tvivl om rækkevidden af begrebet »person, der er kendt som nære samarbejdspartnere« til en PEP som omhandlet i artikel 3, nr. 11), i direktiv 2015/849 i tilfælde af en persons og en PEP's fælles tilhørsforhold til den samme sammenslutnings ledelsesorgan. Den forelæggende ret er desuden af den opfattelse, at det er nødvendigt med præciseringer angående muligheden for, at selskaber, der tilhører den samme koncern, kan dele oplysninger med henblik på at opfylde deres kundekendskabsforpligtelser, og for så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt artikel 45, stk. 1 og 8, i direktiv 2015/849, sammenholdt med dette direktivs artikel 3, nr. 12) og 15), tillader, at oplysninger hidrørende fra et andet selskab i denne koncern anvendes, og at beslutninger truffet af et medlem af den øverste ledelse i dette andet selskab gennemføres i andre selskaber i nævnte koncern. Endelig nærer den forelæggende ret i tvivl vedrørende den forpligtede enheds pligt til at anvende kundekendskabsprocedurer over for eksisterende kunder i tilfælde, hvor det ikke er muligt at identificere nogen ændring af de relevante elementer i deres situation, til forskel fra den omhandlede situation i den sag, der gav anledning til dom af 17. november 2022, Rodl & Partner, C-562/20, EU:C:2022:883.

32 På denne baggrund har administratīvā rajona tiesa (distriktsdomstol i forvaltningsretlige sager) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Skal artikel 3, nr. 11), litra a), i direktiv 2015/849 fortolkes således, at en [fysisk person] kan anses for at være en nær samarbejdspartner til en [PEP], alene eftersom disse personer er [medlemmer af den samme sammenslutning], idet ingen andre omstændigheder tages i betragtning?

2) Skal [artikel 3, nr. 9),] i direktiv 2015/849 fortolkes således, at det for at afgøre, om en person har status som en [PEP], er nødvendigt at afgøre, om denne person har et af de i den nævnte artikel nævnte hverv, og desuden at foretage en undersøgelse og efterprøve, at der er tale om et hverv på højt niveau og ikke et hverv på mellemniveau eller lavere niveau?

3) Skal artikel 45, stk. 1, i direktiv 2015/849, sammenholdt med samme artikels stk. 8, fortolkes således, at medlemsstaterne skal tillade, at de forpligtede enheder, der er nævnt i artikel 2, stk. 1, i direktiv 2015/849, som anses for at være selskaber i samme koncern, udveksler oplysninger indbyrdes, herunder ved at indgå aftaler om udveksling af oplysninger og ved at sikre gensidig udveksling af oplysninger og muligheden for at udnytte dem gensidigt med henblik på at opfylde målene med direktiv 2015/849?

4) Er det i henhold til artikel 45, stk. 1 og 8, i direktiv 2015/849, sammenholdt med samme direktivs artikel 3, nr. 12) og 15), tilladt at anvende sådanne oplysninger, eller beslutninger, og udnytte dem i forskellige virksomheder, der er en del af den samme koncern, hvilke beslutninger er truffet inden for rammerne af koncernen af den øverste ledelse i en virksomhed, der tilhører koncernen?

5) Skal artikel 14, stk. 5, i direktiv 2015/849, sammenholdt med samme direktivs artikel 8, stk. 2, fortolkes således, at forpligtede enheder ikke har pligt til at gennemføre kundekendskabsprocedurer over for eksisterende [kunder], hvis hverken fristen i henhold til national ret eller fristen i henhold til procedurerne i det interne kontrolsystem for på ny at gennemføre kundekendskabsprocedurer er udløbet, og den forpligtede enhed ikke har kendskab til nye omstændigheder, der kan påvirke den risikovurdering, der er foretaget med hensyn til den pågældende kunde?

6) Skal den forpligtelse til at gennemføre kundekendskabsprocedurer, som forpligtede enheder i henhold til artikel 11, litra d), i direktiv 2015/849 er pålagt, når de i forbindelse med indkasseringen af gevinster, ved indsatsen eller begge dele, udfører transaktioner på mindst 2 000 EUR, hvad enten transaktionen gennemføres på én gang eller som flere operationer, der ser ud til at være indbyrdes forbundet, fortolkes således, at disse procedurer skal gennemføres, hver gang det samlede beløb for en transaktion udgør mindst 2 000 EUR, uanset hvor lang tid der går, inden beløbet på 2 000 EUR, som er fastsat i denne bestemmelse, endnu en gang er nået?«

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål

33 Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 3, nr. 11), litra a), i direktiv 2015/849 skal fortolkes således, at en fysisk person skal anses for at være en nær samarbejdspartner til en PEP, alene fordi disse to personer er medlemmer af den samme sammenslutning.

34 Indledningsvis skal det bemærkes, at hovedformålet med direktiv 2015/849, således som det fremgår af direktivets titel og dets artikel 1, stk. 1 og 2, er at forebygge, at det finansielle system anvendes til hvidvask af penge og finansiering af terrorisme (dom af 5.12.2024, MISTRAL TRANS, C-3/24, EU:C:2024:999, præmis 25 og den deri nævnte retspraksis).

35 Nærmere bestemt tilsigter bestemmelserne i direktiv 2015/849, der har en præventiv karakter, at indføre en række forebyggende og afskrækkende foranstaltninger med en risikobaseret tilgang, der gør det muligt effektivt at bekæmpe hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, for – således som det fremgår af første betragtning til dette direktiv – at undgå, at strømme af sorte

penge kan skade EU's finansielle sektors integritet, stabilitet og omdømme og true EU's indre marked og den internationale udvikling (dom af 5.12.2024, MISTRAL TRANS, C-3/24, EU:C:2024:999, præmis 26 og den deri nævnte retspraksis).

36 Det fremgår af artikel 6-8 i direktiv 2015/849, at den risikobaserede tilgang forudsætter en vurdering af disse risici, som inden for den ved direktivet indførte ordning gennemføres på tre plan, nemlig indledningsvis på EU-plan af Kommissionen, dernæst på de enkelte medlemsstaters plan og endelig på de forpligtede enheders plan. Som det fremgår af 30. betragtning til dette direktiv, betinger denne risikovurdering bl.a. disse enheders gennemførelse af passende kundekendskabsprocedurer over for den pågældende kunde. Det følger nemlig af Domstolens praksis, at uden en sådan vurdering er det ikke muligt for hverken den pågældende medlemsstat eller i givet fald de nævnte enheder at afgøre, hvilke procedurer der skal anvendes i det enkelte konkrete tilfælde (dom af 7.11.2022, Rodl & Partner, C-562/20, EU:C:2022:883, præmis 35 og den deri nævnte retspraksis).

37 I denne henseende fastsætter artikel 20 i direktiv 2015/849 for så vidt angår transaktioner eller forretningsforbindelser med PEP'er de forpligtelser, som de forpligtede enheder skal overholde, ud over de i dette direktivs artikel 13, stk. 1, fastsatte kundekendskabsprocedurer, som de skal anvende. Denne bestemmelse pålægger nærmere de forpligtede enheder at identificere kunden og kontrollere kundens identitet, at identificere den reelle ejer, at vurdere den påtænkte forretningsforbindelse og at indhente oplysninger om dens formål og art samt at udøve løbende kontrol med denne forretningsforbindelse. For så vidt angår denne artikel 20 forpligter denne bestemmelse medlemsstaterne til at kræve af de forpligtede enheder, at de bl.a. har hensigtsmæssige risikostyringssystemer, herunder risikobaserede procedurer, til at afgøre, om kunden eller kundens reelle ejer kan kvalificeres som en PEP. Det skal i denne forbindelse bemærkes, at det i 31. og 32. betragtning til nævnte direktiv præciseres, at visse situationer indebærer en højere risiko for hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, navnlig når der etableres forbindelser med personer, der beklæder eller har beklædt vigtige offentlige hverv.

38 Desuden skal forpligtede enheder i henhold til artikel 23 i direktiv 2015/849 udvide disse risikostyringssystemer til at omfatte identifikation af PEP'ers familiemedlemmer og personer, der er kendt som »nære samarbejdspartnere« til PEP'er.

39 I denne forbindelse definerer artikel 3, nr. 11), litra a), i direktiv 2015/849 »personer, der er kendt som nære samarbejdspartnere«, som »fysiske personer, som vides at have fælles reelt ejerskab af juridiske enheder eller juridiske arrangementer« eller på anden måde har »nære forretningsforbindelser med en [PEP]«.

40 Der skal ved fortolkningen af en EU-retlig bestemmelse ikke blot tages hensyn til dens ordlyd efter dens sædvanlige betydning i almindelig sprogbrug, men også til den sammenhæng, hvori bestemmelsen indgår, og de mål, der forfølges med den ordning, som den udgør en del af (dom af 9.1.2025, Österreichische Datenschutzbehörde (Uforholdsmæssige anmodninger), C-416/23, EU:C:2025:3, præmis 24 og den deri nævnte retspraksis).

41 Hvad for det første angår ordlyden af artikel 3, nr. 11), litra a), i direktiv 2015/849 fremgår det af forelæggelsesafgørelsen, at den forelæggende ret nærmere bestemt er i tvivl om udtrykket »nære forretningsforbindelser«, henset til en kundes og en PEP's deltagelse i den samme sammenslutnings ledelsesorgan.

42 I denne henseende bemærkes, at artikel 3, nr. 13), i direktiv 2015/849 definerer udtrykket »forretningsforbindelse«, når det finder anvendelse på en forpligtet enhed, som et forretningsmæssigt, erhvervsmæssigt eller kommercielt forhold, som er knyttet til en forpligtet enheds erhvervsvirksomhed, og som på det tidspunkt, hvor kontakten etableres, forventes at være af en vis varighed. Endvidere bemærkes, at selv om dette direktiv ikke definerer, hvordan en sådan forbindelses nære karakter skal vurderes, indikerer en sådan præcisering, at den blotte konstatering af en forretningsforbindelse ikke er tilstrækkelig, og at det skal fastslås, at den ligeledes har en særlig betydning.

43 Når en person og en PEP er en del af den samme sammenslutnings ledelsesorgan, har de imidlertid a priori en erhvervsmæssig forbindelse, således at det ikke kan udelukkes, at disse funktioner kan udgøre en »nær forretningsforbindelse« mellem denne person og denne PEP som omhandlet i artikel 3, nr. 11), litra a), i direktiv 2015/849, eller at disse funktioner i øvrigt gør det muligt at etablere en sådan. I en sådan situation kan det desuden heller ikke udelukkes, at denne person vil kunne anses for at være den reelle ejer af en enhed eller et retligt arrangement sammen med en PEP som omhandlet i denne bestemmelse. Sådanne konstateringer kan dog ikke alene afhænge af disse to personers tilhørsforhold til den samme sammenslutnings ledelsesorgan, men skal baseres på en analyse af de foreliggende omstændigheder.

44 Under disse omstændigheder kan det udledes af ordlyden af artikel 3, nr. 11), litra a), i direktiv 2015/849, at en situation som den i hovedsagen omhandlede, hvor en person og en PEP er medlemmer af den samme sammenslutnings ledelsesorgan, ikke på forhånd udelukker, at denne person kan anses for at være en nær samarbejdspartner til denne PEP som omhandlet i denne bestemmelse.

45 Denne ordlydsfortolkning understøttes af den sammenhæng, hvori denne bestemmelse indgår, og af de mål, der forfølges med direktiv 2015/849.

46 Som anført i denne doms præmis 38 fastsætter artikel 23 i direktiv 2015/849 således bl.a., at de foranstaltninger, der er fastsat i dette direktivs artikel 20, finder anvendelse på personer, der er kendt som PEP'ers nære samarbejdspartnere, men også på PEP'ers familiemedlemmer. Det fremgår heraf, at EU-lovgiver således har haft til hensigt at udvide anvendelsesområdet for direktiv 2015/849 til at omfatte det størst mulige antal personer i PEP'ernes omgangskreds.

47 Det skal imidlertid ligeledes bemærkes, at ud over en videreudvikling af strafferetlige foranstaltninger på EU-plan er en målrettet og forholdsmæssig forebyggelse af anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme ifølge første betragtning til direktiv 2015/849 nødvendig og kan give supplerende resultater.

48 I denne sammenhæng følger det af dette direktivs artikel 8, stk. 3, som foreskriver, at de forpligtede enheders politikker, kontroller og procedurer til effektiv styring af risici for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme skal stå i et rimeligt forhold til de forpligtede enheders art og størrelse, at de procedurer, der er baseret på de risikofaktorer, der er omhandlet i nævnte direktivs artikel 20, skal stå i et rimeligt forhold til de forpligtede enheders art og størrelse, hvilket giver disse sidstnævnte en vis skønsmargen til at udforme procedurer, der er tilpasset de risici, der er følger af deres aktiviteter. Selv om en risikobaseret tilgang således giver mulighed for en vis fleksibilitet, indebærer den imidlertid ikke, som det fremgår af 22. betragtning til samme direktiv, at medlemsstaterne og de forpligtede enheder indtager en ubehørigt eftergivende holdning, og den indebærer, at der gøres brug af evidensbaseret beslutningstagning.

49 Det fremgår endvidere af 33. betragtning til direktiv 2015/849, at kravene vedrørende PEP er af forebyggende og ikke strafferetlig karakter og ikke bør fortolkes som en stigmatisering af PEP'er som personer, der deltager i kriminelle aktiviteter. Ifølge denne betragtning er det i strid med bogstav og ånd i dette direktiv og i FATF-anbefalingerne at afvise forretningsforbindelser med en PEP alene på baggrund af, at det fastslås, at denne er en PEP.

50 Ved anvendelsen af en risikobaseret tilgang skal forpligtede enheder derfor ved vurderingen af, om der foreligger en nær forretningsforbindelse mellem en person og en PEP, tage hensyn til ikke blot karakteren af forbindelsen mellem den pågældende kunde og PEP'en med henblik på at afgøre, om der er en risiko for, at denne forbindelse anvendes til hvidvask af penge og finansiering af terrorisme og nuklear spredning, men også til de mål, der forfølges, således at det er nødvendigt at foretage en individuel vurdering af hvert enkelt tilfælde for at opfylde kravene i direktiv 2015/849.

51 Den modsatte fortolkning ville medføre, at de yderligere forpligtelser, der er fastsat i direktiv 2015/849, skulle finde anvendelse på et meget stort antal situationer, hvor deres forholdsmæssighed i forhold til de formål, der forfølges med dette direktiv, nemlig forebyggelsen af anvendelse af Unionens finansielle system til hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, som foreskrevet i nævnte direktivs artikel 1, stk. 1, ville blive bragt i fare, og ville desuden give anledning til praktiske problemer med hensyn til adgangen til oplysninger om de pågældende personer.

52 Henset til det ovenstående skal det første spørgsmål besvares med, at artikel 3, nr. 11), litra a), i direktiv 2015/849 skal fortolkes således, at en fysisk person ikke kan anses for at være en person, der er en nær samarbejdspartner til en PEP, alene af den grund, at disse to personer er medlemmer af den samme sammenslutnings ledelsesorgan, men denne situation udgør ikke desto mindre en relevant omstændighed, der skal tages hensyn til i forbindelse med denne vurdering.

Det andet spørgsmål

53 Med det andet spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 3, nr. 9), i direktiv 2015/849 skal fortolkes således, at det er tilstrækkeligt for at fastslå, at en fysisk person er en PEP, at det godtgøres, at vedkommende har et af de hverv, der er opregnet i denne artikel 3, nr. 9), litra a)-h), eller om det desuden på grundlag af en vurdering af de faktiske omstændigheder skal godtgøres, at dette hverv svarer til et hverv på højt niveau og ikke til et hverv på mellemniveau eller lavere niveau.

54 Det bemærkes i denne henseende, at Domstolen gentagne gange har fastslået, at proceduren efter artikel 267 TEUF er et middel til samarbejde mellem Domstolen og de nationale retsinstanser, som giver Domstolen mulighed for at forsyne de nationale retsinstanser med de elementer vedrørende fortolkningen af EU-retten, som er nødvendige for, at de kan afgøre de for dem verserende tvister, og at begrundelsen for den præjudicielle forelæggelsesprocedure ikke er, at der skal afgives responsa vedrørende generelle eller hypotetiske spørgsmål, men at der foreligger et behov med henblik på selve afgørelsen af en retstvist (dom af 7.11.2024, Adusbef (Morandi-broen), C-683/22, EU:C:2024:936, præmis 38 og den deri nævnte retspraksis).

55 Som det fremgår af selve ordlyden af artikel 267 TEUF, skal den præjudicielle afgørelse, der anmodes om, være »nødvendig« for, at den forelæggende ret kan »[afsige] sin dom« i den sag, der verserer for den (dom af 7.11.2024, Adusbef (Morandi-broen), C-683/22, EU:C:2024:936, præmis 39 og den deri nævnte retspraksis).

56 I den foreliggende sag har den forelæggende ret ikke givet nogen oplysninger om den nøjagtige karakter af de funktioner, der udøves af den person, som i hovedsagen antages at være en PEP, i den pågældendes arbejdsliv. Desuden anses den i hovedsagen omhandlede kunde af inspektionskontoret for at være en nær samarbejdspartner til denne PEP og ikke for selv at være en PEP.

57 Endelig fremgår det på ingen måde af de sagsakter, som Domstolen råder over, at parterne i hovedsagen skulle have bestridt, at den person, som denne kunde kunne være en nær samarbejdspartner til, er en PEP. Den indsigelse, som Laimz har rejst, vedrører den fortolkning af begrebet »person, der er en nær samarbejdspartner til en PEP«, som inspektionskontoret har anlagt, og som er genstand for det første spørgsmål.

58 Under disse omstændigheder skal det andet spørgsmål afvises i medfør af den retspraksis, der er omtalt i denne doms præmis 54 og 55.

Det tredje spørgsmål

59 Med det tredje spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 45, stk. 1 og 8, i direktiv 2015/849 skal fortolkes således, at medlemsstaterne skal tillade, at de forpligtede enheder, der er omhandlet i dette direktivs artikel 2, stk. 1, og som er del af den samme koncern som omhandlet i nævnte direktivs artikel 3, nr. 15), deler oplysninger indbyrdes, herunder ved at indgå aftaler om udveksling af oplysninger og ved at sikre gensidig fremsendelse af disse oplysninger med henblik på at opfylde målene med direktiv 2015/849.

60 Det bemærkes i denne henseende, at dette direktivs artikel 45, stk. 1, forpligter medlemsstaterne til at pålægge forpligtede enheder, som er en del af en koncern, at gennemføre koncernens politikker og procedurer, herunder politikker for databeskyttelse og politikker og procedurer for udveksling af oplysninger inden for koncernen, med det formål at bekæmpe hvidvask af penge og finansiering af terrorisme. I henhold til denne samme bestemmelse gennemføres disse politikker og procedurer effektivt i filialer og majoritetsejede datterselskaber i medlemsstaterne og tredjelande. Det skal tilføjes, at denne bestemmelse således forfølger det formål, der nævnes i 35. betragtning til nævnte direktiv, om at undgå gentagne kundekendskabsprocedurer.

61 Desuden tilføjer samme direktivs artikel 45, stk. 8, at medlemsstaterne »sikrer, at det er tilladt at udveksle oplysninger inden for koncernen«, og præciserer, at oplysninger, der indberettes til FIU'en om, at midler mistænkes for at være udbytte fra kriminelle handlinger eller for at være forbundet med finansiering af terrorisme, skal udveksles inden for koncernen, medmindre FIU'en instruerer om andet.

62 I den foreliggende sag er det for det første ubestridt, at Laimz og Optibet udgør forpligtede enheder, for så vidt som de er udbydere af spiltjenester som omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 3), litra f), i direktiv 2015/849. For det andet er Laimz og Optibet, hvorfra Laimz indhentede oplysninger, en del af en koncern som omhandlet i dette direktivs artikel 3, nr. 15). Følgelig er forholdet mellem disse to selskaber, herunder samarbejdet med henblik på at opfylde de krav, der er fastsat i det nævnte direktiv, omfattet af anvendelsesområdet for nævnte direktivs artikel 45, stk. 1 og 8.

63 Da ordlyden af denne artikel 45, stk. 1 og 8, er utvetydig, følger det heraf, at medlemsstaterne skal tillade, at forpligtede enheder, som er en del af den samme koncern, deler oplysninger med henblik på at opfylde de mål, der forfølges med direktiv 2015/849. Derimod kræver denne bestemmelse ikke, at en sådan deling skal være genstand for indgåelse af aftaler om deling af oplysninger for at sikre gensidig fremsendelse inden for koncernen og adgang til disse oplysninger.

64 Der bør imidlertid, som Kommissionen også har anført, tages hensyn til den omstændighed, at forfølgelsen af målene med direktiv 2015/849 i princippet kræver en individualiseret tilgang med henblik på at bekæmpe hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme. Hvis det viser sig, at de oplysninger, der deles inden for koncernen, ikke er tilstrækkelige til, at den forpligtede enhed kan gennemføre kundekendskabsprocedurer over for sin kunde, bl.a. fordi de individuelle tjenesteydelser og produkter, som enheden tilbyder, er forskellige fra dem, der tilbydes af en anden enhed i samme koncern, skal den pågældende forpligtede enhed således foretage en individuel undersøgelse. Det bemærkes, at dette direktivs artikel 45, stk. 1 og 8 – selv i tilfælde hvor de omhandlede tjenesteydelser og produkter er identiske og oplysningerne tilstrækkelige – ikke regulerer de foranstaltninger, som forpligtede enheder skal træffe på grundlag af de oplysninger, der fremsendes inden for koncernen, og således ikke fritager disse enheder fra at overholde de forpligtelser på området for bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, der er fastsat i nævnte direktiv. Denne fortolkning understøttes af artikel 13, stk. 2 og 4, i direktiv 2015/849, som præciserer, at de nævnte enheder bestemmer omfanget af de kundekendskabsprocedurer, som de anvender over for deres kunder, på et risikobaseret grundlag.

65 Det skal således ligeledes bemærkes, at artikel 45 i direktiv 2015/849 ikke kan fortolkes således, at denne bestemmelse tillader, at en forpligtet enhed automatisk kan anvende kundekendskabsoplysninger uden selv at have foretaget sin egen risikovurdering og vurdering af de kundelegitimationsprocedurer, der skal anvendes. Derimod er det, henset til de kundekendskabskrav, der påhviler en forpligtet enhed i henhold til dette direktiv, vigtigt, at den forpligtede enhed, når den modtager oplysninger, der umiddelbart kan begrunde indførelsen af kundekendskabsprocedurer, snarest muligt foretager de påkrævede kontroller.

66 Det tredje spørgsmål skal derfor besvares med, at artikel 45, stk. 1 og 8, i direktiv 2015/849 skal fortolkes således, at medlemsstaterne skal tillade, at de forpligtede enheder, der er omhandlet i dette direktivs artikel 2, stk. 1, og som er en del af den samme koncern som omhandlet i nævnte direktivs artikel 3, nr. 15), deler oplysninger indbyrdes. En sådan udveksling af oplysninger fritager imidlertid ikke den pågældende forpligtede enhed fra at opfylde sine kundekendskabsforpligtelser.

Det fjerde spørgsmål

67 Med det fjerde spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 45, stk. 1 og 8, i direktiv 2015/849, sammenholdt med dette direktivs artikel 3, nr. 12) og 15), skal fortolkes således, at denne bestemmelse tillader en virksomhed, der indgår i en koncern, automatisk at anvende en beslutning, der er truffet af en person, der beklæder en stilling i den øverste ledelse i en anden virksomhed i samme koncern, vedrørende kundekendskabsprocedurer over for en af sidstnævnte virksomheds kunder, uden at foretage sin egen risikovurdering og vurdering af de kundekendskabsprocedurer, der skal finde anvendelse.

68 Det bemærkes indledningsvis, at nævnte direktivs artikel 45, stk. 1, ikke præciserer karakteren af de oplysninger, der kan udveksles og derefter anvendes af den modtagende forpligtede enhed. Henset til anvendelsesområdet for den omhandlede EU-lovgivning og henvisningen til målene

vedrørende bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme kan der kun være tale om oplysninger, der er relevante for, at de krav, som samme direktiv pålægger forpligtede enheder, overholdes.

69 I den foreliggende sag fremgår det af forelæggelsesafgørelsen, at den omhandlede beslutning blev truffet af en virksomhed, der var del af en koncern, inden for rammerne af de kundekendskabskrav, der påhvilede virksomheden i forhold til en bestemt kunde. Denne beslutning forekommer således at kunne være omfattet af anvendelsesområdet for denne artikel 45, stk. 1.

70 Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt denne beslutning kan anvendes af en anden virksomhed i denne koncern, skal det bemærkes, således som det fremgår af besvarelsen af det tredje spørgsmål, at selv om udvekslingen af oplysninger mellem de forpligtede enheder i en koncern letter overholdelsen af de krav, der er fastsat i direktiv 2015/849 vedrørende bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, fritager dette direktivs artikel 45, stk. 1 og 8, ikke den enkelte forpligtede enhed for sit individuelle ansvar for så vidt angår overholdelsen af disse krav. Der kan imidlertid ikke ses bort fra denne fortolkning, når de fremsendte oplysninger udgør en beslutning, der er truffet af en person, der beklæder en stilling i den øverste ledelse af en anden virksomhed i den samme koncern, vedrørende en af denne virksomheds kunder. Denne fortolkning understøttes af nævnte direktivs artikel 8, stk. 5, hvorefter medlemsstaterne skal kræve, at forpligtede enheder indhenter tilladelse fra et medlem af deres egen øverste ledelse for de politikker, kontroller og procedurer, som de indfører.

71 Det fjerde spørgsmål skal derfor besvares med, at artikel 45, stk. 1 og 8, i direktiv 2015/849, sammenholdt med dette direktivs artikel 3, nr. 12) og 15), skal fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for, at en forpligtet enhed, der indgår i en koncern, automatisk anvender en beslutning, der er truffet af en person, der beklæder en stilling i den øverste ledelse i en anden virksomhed i samme koncern, inden for rammerne af dens kundekendskabskrav og vedrørende kundekendskabsprocedurer over for en af sidstnævnte virksomheds kunder, uden at foretage sin egen risikovurdering og vurdering af de kundelegitimationsprocedurer, der skal finde anvendelse.

Det femte spørgsmål

72 Med det femte spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 14, stk. 5, i direktiv 2015/849, sammenholdt med samme direktivs artikel 8, stk. 2, skal fortolkes således, at en forpligtet enhed ikke har pligt til at gennemføre kundekendskabsprocedurer over for eksisterende kunder, så længe hverken den i den nationale lovgivning foreskrevne frist eller den i henhold til de interne kontrolprocedurer fastsatte frist for at gennemføre kundekendskabsprocedurer er udløbet, og den omhandlede forpligtede enhed ikke har kendskab til andre nye omstændigheder, der vil kunne have indflydelse på risikovurderingen i forbindelse med den pågældende kunde.

73 Det fremgår i denne henseende af ordlyden af artikel 14, stk. 5, i direktiv 2015/849, at de forpligtede enheder på grundlag af en risikobaseret tilgang skal gennemføre kundekendskabsprocedurer ikke blot over for deres nye kunder, men også – på et passende tidspunkt – over for deres eksisterende kunder. Det præciseres i denne bestemmelse, at et af disse passende tænkelige tidspunkter er det tidspunkt, hvor en kundes relevante omstændigheder

ændrer sig. Desuden begrænser nævnte bestemmelse ikke denne forpligtelse, der påhviler de forpligtede enheder, til kun at omfatte kunder, som er blevet tillagt et højt risikoniveau (dom af 7.11.2022, Rodl & Partner, C-562/20, EU:C:2022:883, præmis 83).

74 I henhold til artikel 8, stk. 2, i direktiv 2015/849 skal de forpligtede enheder derudover navnlig holde deres vurderinger af risici for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme opdateret (dom af 7.11.2022, Rodl & Partner, C-562/20, EU:C:2022:883, præmis 84).

75 Det bemærkes i denne henseende, at Domstolen allerede har fastslået, at artikel 14, stk. 5, i direktiv 2015/849, sammenholdt med direktivets artikel 8, stk. 2, skal fortolkes således, at de forpligtede enheder på grundlag af en opdateret risikovurdering skal gennemføre kundekendskabsprocedurer, i givet fald af skærpet karakter, over for en eksisterende kunde, når dette forekommer passende, bl.a. i tilfælde af, at vedkommendes relevante omstændigheder ændrer sig (dom af 7.11.2022, Rodl & Partner, C-562/20, EU:C:2022:883, præmis 91).

76 Det skal desuden bemærkes, at artikel 14, stk. 5, i direktiv 2015/849 sikrer gennemførelsen af direktivets hovedformål, nemlig forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge eller finansiering af terrorisme. Anvendelsen af kundekendskabsprocedurer over for eksisterende kunder har således til formål at begrænse nye eller andre risici i forbindelse med den pågældende kunde og forretningsforbindelse. Hvis den forpligtede enhed ikke er bekendt med en ændring i de relevante elementer i den pågældende kundes situation, og hvis fristerne for gennemførelse af nye kundekendskabsprocedurer ikke er udløbet, er der derfor ingen forpligtelse til eller begrundelse for at iværksætte sådanne foranstaltninger. Det forholder sig anderledes, når den manglende identificering af sådanne ændringer skyldes mangler i den permanente vedvarende overvågning, der er foreskrevet i artikel 13, stk. 1, litra d), i direktiv 2015/849, som den forpligtede enhed skal foretage.

77 Det følger af det ovenstående, at det femte spørgsmål skal besvares med, at artikel 14, stk. 5, i direktiv 2015/849, sammenholdt med samme direktivs artikel 8, stk. 2, skal fortolkes således, at en forpligtet enhed ikke har pligt til at gennemføre kundekendskabsprocedurer over for eksisterende kunder, så længe hverken den i den nationale lovgivning foreskrevne frist eller den i henhold til de interne kontrolprocedurer fastsatte frist for at gennemføre kundekendskabsprocedurer er udløbet, og den omhandlede forpligtede enhed ikke har kendskab til andre nye omstændigheder, der kan have indvirkning på risikovurderingen af den omhandlede kunde, forudsat at den manglende identificering af disse omstændigheder ikke skyldes mangler i den permanente vedvarende overvågning, som den forpligtede enhed skal foretage i henhold til artikel 13, stk. 1, litra d), i direktiv 2015/849.

Det sjette spørgsmål

78 Med det sjette spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 11, litra d), i direktiv 2015/849 skal fortolkes således, at den forpligtelse, der er pålagt forpligtede enheder, der udbyder spiltjenester, til at gennemføre kundekendskabsprocedurer i forbindelse med indkassering af gevinster, ved indsatsen eller begge dele, når beløbet for transaktionen er på mindst 2 000 EUR, hvad enten denne transaktion gennemføres på én gang eller som flere transaktioner, der ser ud til at være indbyrdes forbundet, skal finde anvendelse, hver gang den omhandlede transaktion når et samlet beløb på 2 000 EUR.

79 Det bemærkes i denne henseende, at artikel 11, litra a), i direktiv 2015/849 foreskriver, at der skal anvendes kundekendskabsprocedurer ved etableringen af en forretningsforbindelse, idet det præciseres, at en forretningsforbindelse som omhandlet i dette direktiv i henhold til direktivets artikel 3, nr. 13), forventes at være »af en vis varighed«.

80 For så vidt angår artikel 11, litra d), i direktiv 2015/849, som særligt omhandler udbydere af spiltjenester, pålægger denne bestemmelse disse udbydere at anvende kundekendskabsprocedurer i forhold til deres kunder i forbindelse med indkasseringen af gevinster, ved indsatsen eller begge dele, når de udfører transaktioner på mindst 2000 EUR, hvad enten denne transaktion gennemføres på én gang eller som flere operationer, der ser ud til at være indbyrdes forbundet.

81 Denne bestemmelses ordlyd betinger således ikke anvendelsen af denne forpligtelse af, at den omhandlede transaktion har fundet sted i en given periode set i forhold til en tidligere transaktion, som ligeledes opfylder disse betingelser.

82 Nævnte bestemmelse skal desuden fortolkes i lyset af 21. betragtning til direktiv 2015/849, som præciserer, at anvendelsen af spilsektoren til at hvidvaske udbyttet fra kriminelle handlinger giver anledning til bekymring, og at det for at begrænse de risici, der er forbundet med spiltjenester, ved dette direktiv bør pålægges udbydere af spiltjenester, der frembyder højere risici, at gennemføre kundekendskabsprocedurer for enkelttransaktioner på 2 000 EUR og derover.

83 Det følger heraf, at artikel 11, litra d), i direktiv 2015/849 skal fortolkes således, at den forpligtelse, der er pålagt forpligtede enheder, der udbyder spiltjenester, til at gennemføre kundekendskabsprocedurer i forbindelse med indkassering af gevinster, ved indsatsen eller begge dele, når beløbet for transaktionen er på mindst 2 000 EUR, hvad enten denne transaktion gennemføres på én gang eller som flere transaktioner, der ser ud til at være indbyrdes forbundet, skal finde anvendelse, hver gang den omhandlede transaktion når et samlet beløb på 2 000 EUR.

84 Henset til det ovenstående skal det sjette spørgsmål besvares med, at artikel 11, litra d), i direktiv 2015/849 skal fortolkes således, at denne bestemmelse pålægger forpligtede enheder at anvende kundekendskabsprocedurer i forbindelse med indkassering af gevinster, ved indsatsen eller begge dele, hver gang beløbet for den omhandlede transaktion er på mindst 2 000 EUR, hvad enten denne transaktion gennemføres på én gang eller som flere transaktioner, der ser ud til at være indbyrdes forbundet.

Sagsomkostninger

85 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Sjette Afdeling) for ret:

1) **Artikel 3, nr. 11), litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/843 af 30. maj 2018,**

   skal fortolkes således, at

   en fysisk person ikke kan anses for at være en person, der er en nær samarbejdspartner til en politisk eksponeret person, alene af den grund, at disse to personer er medlemmer af den samme sammenslutnings ledelsesorgan, men denne situation udgør ikke desto mindre en relevant omstændighed, der skal tages hensyn til i forbindelse med denne vurdering.

2) **Artikel 45, stk. 1 og 8, i direktiv 2015/849, som ændret ved direktiv 2018/843,**

   skal fortolkes således, at

   medlemsstaterne skal tillade, at de forpligtede enheder, der er omhandlet i artikel 2, stk. 1, i direktiv 2015/849, som ændret, og som indgår i samme koncern som omhandlet i artikel 3, nr. 15), i direktiv 2015/849, som ændret, deler oplysninger indbyrdes. En sådan udveksling af oplysninger fritager imidlertid ikke den pågældende forpligtede enhed fra at opfylde sine kundekendskabsforpligtelser.

3) **Artikel 45, stk. 1 og 8, i direktiv 2015/849, som ændret ved direktiv 2018/843, sammenholdt med artikel 3, nr. 12) og 15), i direktiv 2015/849, som ændret,**

   skal fortolkes således, at

   denne bestemmelse er til hinder for, at en forpligtet enhed, der indgår i en koncern, automatisk anvender en beslutning, der er truffet af en person, der beklæder en stilling i den øverste ledelse i en anden virksomhed i samme koncern, inden for rammerne af dens kundekendskabskrav og vedrørende kundekendskabsprocedurer over for en af sidstnævnte virksomheds kunder, uden at foretage sin egen risikovurdering og vurdering af de kundelegitimationsprocedurer, der skal finde anvendelse.

4) **Artikel 14, stk. 5, i direktiv 2015/849, som ændret ved direktiv 2018/843, sammenholdt med artikel 8, stk. 2, i direktiv 2015/849, som ændret,**

   skal fortolkes således, at

   en forpligtet enhed ikke har pligt til at gennemføre kundekendskabsprocedurer over for eksisterende kunder, så længe hverken den i den nationale lovgivning foreskrevne frist eller den i henhold til de interne kontrolprocedurer fastsatte frist for at gennemføre kundekendskabsprocedurer er udløbet, og den omhandlede forpligtede enhed ikke har kendskab til andre nye omstændigheder, der kan have indvirkning på risikovurderingen af den omhandlede kunde, forudsat at den manglende identificering

af disse omstændigheder ikke skyldes mangler i den permanente vedvarende overvågning, som den forpligtede enhed skal foretage i henhold til artikel 13, stk. 1, litra d), i direktiv 2015/849, som ændret.

5) Artikel 11, litra d), i direktiv 2015/849, som ændret ved direktiv 2018/843,

skal fortolkes således, at

denne bestemmelse pålægger forpligtede enheder at anvende kundekendskabsprocedurer i forbindelse med indkassering af gevinster, ved indsatsen eller begge dele, hver gang beløbet for den omhandlede transaktion er på mindst 2 000 EUR, hvad enten denne transaktion gennemføres på én gang eller som flere transaktioner, der ser ud til at være indbyrdes forbundet.

Underskrifter